

Шипченския проходъ, прѣвземането на Ловечъ, Горни-Джбникъ, Телишъ, Вратца и Етрополе, и, най-послѣ, вземането на Плъвенъ, който погълна толкова много жертви и плѣнението на значителна часть отъ турската армия, която го защищаваше. Не по-малка слава и признателность заслужава войската отъ русенския отрядъ, находяща се подъ прямото началство на Негово Императорско Височество Наслѣдника Цесаревича, на който се падна трудната задача да пази лѣвия флангъ, занимающъ отъ началото на войната огромно пространство. Тази задача биде изпълнена по блѣстящъ начинъ, въпрѣки всичкитѣ трудности за одържаване послания неприятель на голото пространство, при постоянни атаки и опити на послѣдния да прѣкъсне нашитѣ линии.

„Като повтарямъ Моята искрення признателность на Негово Императорско Височество Главнокомандующия на армията, на Негово Императорско Височество Наслѣдника Цесаревичъ, Началника на русенския отрядъ, и на всичкитѣ началствующи и служащи въ армията лица, благодаря на цѣлата армия отъ все сърдце и моля Бога да ѝ изпрати нови побѣди и успѣхи.

5-й Декемврий 1877 год., Букурещъ.

Александръ“.

Царьтъ отпътува за Петроградъ, а българиньтъ, умисленъ тихо редѣше:

„Войната слѣдва йоще,
Опасна, тежка, зла,
Врагъ врага маломощи,